

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 7. Vtrùm infinitum aliquod extensionis secu[n]dum seriem
causalitatis possibile sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

tij, quod non sit infinitè maius, atque adeò non congruens infinito binariorum instantium temporis; neque erit vllum infinitum continuum instantium temporis, quod non sit infinitè maius, atque adeò non congruens infinito binariorum partium spatij iuxta doctrinam demonstratam q. 2. proposit. 28. Dico autem integros prædictos motus impossibiles esse: quia quælibet eorum partes finitè distributiue sumptæ possibiles erunt. Nam binaria indiuisibilium temporis singulis indiuisibilibus spatij, & binaria indiuisibilium spatij singulis indiuisibilibus temporis in quolibet numero finito benè congruere poterunt; prout ad naturam dictorum motuum citra eorum infinitudinem possibilia requisita est. Ex quo patet ad posteriorem argumenti partem, etiam esse impossibile, quòd alterum prædictorum mobilium duplo velocius, quàm alterum, moueretur per integram æternitatem; etsi per eius quamlibet partem finitam moueri posset. Quo cessat contradictio illata.

344 Quinto obijciunt. Omnes partes motus æterni sunt motus. Sed de ratione motus est amissio presentia in spatio relinquendo per motum. Ergo ante omnes partes motus æterni habuit mobile presentiam aliquam in spatio relinquendo per motum. Ergo talis presentia fuit omnium prima; atque adeò series presentiarum, partiumque motus terminatarum ad illas non potuit esse infinita contra suppositionem. Concessa maiore, & minore, distinguo primum consequens; ante omnes partes motus æterni distributiue sumptas habuit mobile presentiam aliquam in spatio relinquendo per motum; concedo; quia nulla est pars motus æterni, antequam non fuerit mobile sub alià presentia in alio spatio: ante omnes partes motus æterni collectiue sumptas, nego. Et nego secundam consequentiam. Quia ante totam collectionem presentiarum, & partium motus nulla presentia, nullaque pars motus datur, aut dabilis est. Inferes. Ergo integer motus æternus indiuisim sumptus non est motus. Distinguo: non est motus ratione sui, quatenus per illum vt sic non transfertur mobile de vno spatio ad aliud; transferat: non est motus ratione partium, per quarum singulas transfertur mobile de vno spatio ad aliud nego. Et hoc ad essentiam motus est satis. Id quod etiam cernitur in motu circulari tum circuli, qui indiuisim sumptus non transfertur de vno spatio ad aliud; & nihilominus moueri dicitur ratione partium, quarum singula per talem motum de vno spatio transferunt ad aliud; tum cuiusuis indiuisibilis, quod per omnes partes sui motus circularis indiuisim acceptis de vno spatio ad aliud non transfertur; cum tamen transferatur per singulas.

245 Sexto obijci potest. In motu æterno à parte antea ante cuiusuis partis corruptionem præcedit ipsa pars, & quamlibet partem præcedit corruptio alterius partis. Ergo aggregatum omnium partium prius est tempore, quàm aggregatum omnium corruptionum, & vicissim hoc prius, quàm illud. Quod repugnat. Si autem dicatur neutrum præcedere alterum; erunt simul tempore. Quod etiam repugnat: quia opponuntur contradictoriè. Respondeo, ante omnes corruptiones distributiue acceptas præcedere partes, quarum sunt corruptiones; & ante omnes partes etiam distributiue acceptas, præcedere corruptiones aliarum partium; neutrum tamen dictorum aggregatorum collectiue sumptum præcedere alterum: quia ante neutrum vt sic datur capacitas vlla aut corruptionis, aut partis. Nec inde fit, talia ag-

gregata vt sic esse simul in eodem tempore, prout opus erat, vt contradictoriè pugnarent; non enim sunt. Sed in duobus aggregatis partium temporis diuersarum. Quorum tamen etiam singula partes comparate inter se suas habent posterioritates, & prioritates; neutrum tamen collectiue sumptum præcedit alterum; quia, cum vtrumque à parte ante sit infinitum, ante neutrum præcedit vlla capacitas temporis anterioris. Id quod de conceptu omnium aggregatorum partium temporis à parte ante infinitorum est: vt cernere est in duobus aggregatis à parte ante infinitis, & inter se adæquate distinctis altero horarum, & altero semihorarum, in quæ totum tempus à parte ante infinitum diuidi potest, si alternatiue sumantur ante quamlibet horam semihora, & ante quamlibet semihoram altera hora; & sic deinceps.

246 Septimo denique potest obijci. In serie successiuà à parte ante infinita nulla est pars, quæ non primò existat in aliqua parte temporis. Ergo nulla est pars, ante cuius existentiam non præcesserit æternitas, siue infinitum tempus. Ergo nulla est pars, cuius negatio non præexistit ab æterno, seu per æternitatem, seu per tempus infinitum à parte antea. Ergo, cum eiusmodi æternitas, seu tempus infinitum omnino sit plenum partibus prædictæ seriei, vt supponitur, ita, vt nulla sit omnino pars temporis, cui pars seriei non respondeat; nam alias non esset hæc infinita contra suppositionem; concluditur aliquas partes talis seriei cum suis negationibus in eisdem partibus temporis debere necessariò concurrere. Quod tamen impossibile est. Cum quoduis ens, & eius negatio contradictoriè opponantur relatè ad idem tempus, vt constat. Concessis reliquis, nego vltimam conclusionem. Nam cum eo, quòd tempus infinitum à parte ante ita sit plenum partibus prædictæ seriei, vt nulla pars temporis sit, cui pars seriei non respondeat, sicut benè cohæret, quòd nulla sit pars totius seriei, concurrens in eodem tempore cum aliqua alià ex præcedentibus in infinitis partibus temporis anterioribus; ita, quòque benè cohæret, quòd nulla sit pars totius seriei concurrens in eodem tempore cum negatione sui in eisdem partibus temporis anterioribus præexistente.

QUESTIO VII.

Virum infinitum aliquod extensionis secundum seriem causalitatis possibile sit,

247 **E**st dicere, an sit possibilis aliqua series causalitatis, & effectuum infinita aut à latere, quo ascenditur versùs causas, ita, vt hæc causetur ab alià, & hæc ab alià, & hæc ab alià, &c. aut à latere, quo descenditur versùs effectus, ita vt hic causet alium, & hic alium, & hic alium, &c. aut ab utroque latere.

248 Suppono primò tanquam certum secundum fidem, & euidens secundum rationem ex dictis disp. 1. q. 2. 6. & 7. impossibile omnino esse, quòd detur series causarum adæquatarum, & effectuum extensa versùs ipsas causas in infinitum. Necessè quippe est dari vnã causam adæquatam primam, à qua tanquam à primo fonte omnium causabilium cetera omnes cause siue adæquate, siue

inadequata cum omnibus suis effectibus procedant. Hæc autem ipse est noster Deus opt. max. 349

Suppono secundò etiam vt certum contra Durand. causam primam, siue Deum necessariò concurrere simul cum omnibus causis secundis ad suos effectus producendos. Atque ideo causas effectiuas secundas eatenus semper, & necessariò esse inadæquatas, quatenus nullum effectum, causare possint, nisi adiute à Deo simul cum illis concurrenter.

His positis, quod in præsentì quærimus est, an sit possibilis series causarum secundarum, & effectuum infinita tam versis causis ipsas, ita, quòd nulla intra genus secundarum sit prima, quæ ab alia non procedat: quàm versis effectus, ita, quòd nullus sit vltimus, à quo non procedat alius. Idque siue infinitæ eiusmodi causationes successiuè, atque ad eò in partibus temporis aut à parte ante, aut à parte post infinitis; siue simul, atque ad eò in eadem parte temporis peragantur. Vnde consequenter inquiritur, an series generationum à causis semper secundis oriundarum æterna, siue infinita à parte ante esse poterit; ita, quòd nulla fuerit causa secunda generans aliam, quæ prius non fuerit ipsa genita ab alià anteriori etiam secundà.

Greg. Gabr. Ocham, & Caiet. apud Rub. lib. 8. Physic. q. 4. opinantur; non repugnare seriem infinitam generationum ab æterno procedentium per naturalem propagationem. Quibus specie tenus videtur consentire Caiet. disp. 39. Physic. sect. 4. n. 10. sed reuera pro sententia communi opposita stat. Quam tenent Rub. ibi, Coniung. q. 7. Vaz. 1. p. disp. 177. Pet. Bur. disp. 18. Physic. sect. 2. Ariag. disp. 17. Physic. sect. 1. Oued. contr. 19. Physic. punct. 2. & alij communiter.

Propositio I.

Series causarum secundarum versis ipsas causas infinita, ita, quòd hæc procedat ab alià, & hæc ab alià, & hæc ab alià, & sic in infinitum, quin detur vlla prima procedens à solo Deo, impossibilis est.

Nam, vt arguebamus in simili disp. 1. q. 7. eo ipso, quòd vnaquæque creatura talis seriei ab alià eiusdem esset facta, & tota collectio creaturarum ipsius esset facta ab aliquà eiusdem: quæ proinde à se ipsa mediata, aut immediata esset facta quoad primum sui esse. Quod planè repugnat. Vel aliter claris, Tota collectio creaturarum dicte seriei, cum esset quid creatum, necessario deberet esse à Deo. Sed non posset esse à Deo se solo operante; quia supponimus, Deum circa talem collectionem nihil præstare, præterquam adiuvando creaturas ipsius ad suos effectus efficiendos. Nec posset esse à Deo ita adiuvante aliquam, aut aliquas creaturas eiusdem collectionis: quia tales creaturæ concurrente simul cum Deo ad primam effectiorem talis collectionis, & ad primam sui effectiorem concurrerent necessario; cum sint partes eius. Quod tamen impossibile est. Igitur tota collectio creaturarum dicte seriei nullatenus esset à Deo; cum tamen quid creatum esset. Quod est chymericum.

Hinc planè colligitur, impossibilem esse seriem generationum æternam, siue infinitam à parte ante, & procedentem secundum naturalem causarum secundarum propagationem, v.g. seriem

hominum, quorum hic ab alio genitus fuerit, & hic ab alio, & hic ab alio, & ita ascendendo absque vilo fine, siue absque eo, quòd fuerit vllus homo primus à Deo solo immediate factus, & à nullo alio homine genitus. Contra huiusmodi siquidem seriem militat argumentum factum, vt constat. Quod si verò sit homo primus à Deo solo immediate factus, à quo series generationum subordinatarum inchoetur, ita, vt talis homo primus generet secundum, & secundus tertium, & tertius quartum, & sic deinceps; iam talis series à latere, versis quòd ascenditur causarum generantium, non poterit non esse finita, vt pote ab eò latere terminata siue habens principium. Nec refert, quòd ille primus homo fuerit à Deo ab æterno factus. Nam vel generaret ille secundum hominem diuinitus ab æterno; (naturaliter enim nullatenus posset, vt constat); & secundus tertium similiter ab æterno; & tertius quartum; & sic deinceps. Atque ita ab æterno esset, in eademque subinde mensurà temporis series quædam generationum à parte anteriori finita, & ordinata secundum ordinem solius originis, non verò temporis. Si verò aliqua dicarum generationum esset in tempore, post eamque sequeretur alia, & alia successiuè suo ordine, ab ea vitæ que inciperet alia series successiuæ generationum, quæ non posset non à parte ante, & versis latere causarum generantium esse etiam finita, vt constat.

Aliud est, si creatura aliqua ab æterno producta à Deo, ab ipsoque aut naturaliter, aut supernaturaliter adiuta in omnibus, & singulis partibus æternitatis, seu temporis à parte ante, ininiti singulas alias successiuè generaret creaturas. In tali enim casu series quædam generationum æterna siue infinita à parte ante citra omnem repugnantiam daretur. Quæ tamen subordinata non essent secundum ordinem originis, siue causalitatis, cui repugnat infinitudo, prout constat ex dictis; sed tantum secundum ordinem temporis, cui non repugnat iuxta dicta quæst. 6. proposit. 2. Quia eiusmodi generationes, siue creaturæ genitæ non procederent aliæ ab alijs in infinitum, in quo stat repugnantia; sed omnes ab vna successiuè, quia daretur prima, quod non magis repugnat, quàm, si procederent sic à Deo, atque ita casus est pertinens ad dictam proposit. 2. q. 6.

Propositio 2.

Series effectuum subordinatorum secundum ordinem originis à latere tantum ipsorum effectuum infinita, vt si creaturæ aliqua facta à Deo producat aliam, & hæc aliam, & hæc aliam, & ita deinceps sine fine, ex nullo capite repugnat. Idque siue talis series simul, & in eodem tempore virtute diuinà peragatur, siue successiuè sit peragenda in tempore à parte post infinito.

Ratio est; quia ex nullo capite in eiusmodi serie effectuum quouis ex duobus dictis modis facta, aut faciendâ inuoluitur, aut ipsi annectitur aliqua contradictio; vt satis superque ex se notum est.